

BÍBLICKÉ ÚKOLY

I. čtvrtletí

1963

Nejsvětější Trojice

Zlatý verš: Jan 14, 9.

Jako Nejsvětější Trojice sleduje v dokonalé shodě jednotný cíl, tak mají mezi sebou spolupracovat i členové církve. Budeme-li se řídit podle tohoto božského vzoru, pak se bude v rodině i v církvi rozvíjet křesťanská láska a jednota.

JEJÍ PŮSOBENÍ

1. Které biblické výpovědi nám ukazují, že Nejsvětější Trojice zahrnuje tři osoby? Mat. 28, 19; Jan 14, 26.
2. Jak působí společně tyto tři osoby v plánu vykoupení? 1. Petr. 1, 2. Porovnej s 2. Kor. 13, 13!

U první osoby Nejsvětější Trojice vyzvedává Petr předzvědění. Nechce však tím říci, že toto předzvědění je omezeno pouze na Otce. Podstata a působení tří osob v Nejsvětější Trojici zůstane pro lidstvo tajemstvím. Petr tu naznačuje, že každá osoba Nejsvětější Trojice splňuje určitý úkol při provádění plánu vykoupení.

3. Co učinil Otec pro uskutečnění plánu vykoupení? Jan 3, 16; 2. Kor. 5, 19.
4. Kterou úlohu převzal Syn Boží v plánu vykoupení? 1. Tim. 2, 5. 6; Jan 5, 22.
5. V čem záleží úloha Ducha svatého při provádění plánu vykoupení? Jan 14, 26; 2. Petr. 1, 21.

Duch svatý — Pomocník neboli Utěšitel — kterého zaslíbil Kristus při svém nanebevstoupení, naplňuje dílo Nejsvětější Trojice. On uděluje sílu božské

milosti všem, kteří přijmou Krista a věří v něho jako ve svého osobního Spasitele.

JEJÍ JEDNOTA

6. Co řekl Ježíš o jednotě se svým Otcem za svého pozemského pobytu mezi lidmi? Jan 5, 19—23; 10, 30.

7. Kterými slovy mluví apoštol Pavel o božství Ježíšově? Kol. 2, 9.

Každá ze tří osob Nejsvětější Trojice zahrnuje v sobě v dokonalosti všechno, co obsahuje Nejsvětější Trojice jako celek. To přesahuje lidskou schopnost poznání. Nepřináší tato božská jednota a dokonalost také naučení pro členy církve Boží? Máš tuto jednotu ve své rodině? Usiluješ o tuto jednotu v církvi?

8. V čí jméno jsou pokřtěni všichni, kteří jsou přijímáni do Boží rodiny? Mat. 28, 19.

Ve jméno Nejsvětější Trojice — Otce, Syna i Ducha svatého — jsou pokřtěni všichni, kteří vírou přijímají Krista. Nejsvětější Trojice spolupůsobí s věřícími v jejich úsilí o nový život v Kristu.

JEJÍ NEZIŠTNÝ A DOKONALÝ CHARAKTER

9. Čím projevují Otec a Syn svou lásku k lidem? 1. Jan 4, 9.

10. Jak je výrazně vyjádřena účast a láska Ducha svatého k dítkám Božím? Řím. 8, 26, 27.

11. Čemu se máme učit z Boží lásky k nám? 1. Jan. 4, 10, 11.

Poznání lásky Boží k nám by mělo působit v našem srdci tak, abychom milovali Boha nade všechno a blíž-

ního svého jako sebe samého. V tom tkví úkol a život církve. Je to zároveň předpoklad k přijetí do Božího království. Všechny dítky Boží si mají v jednomyslnosti a bratrské lásce vzájemně sloužit a společně nasadit své síly k záchraně spolubližních.

K přemýšlení: Uvažuj ve svých myšlenkách o souladu, o jednotě a rovnosti Nejsvětější Trojice, která se zjevuje v dokonalé lásce. Jak vzdálení jsme my, členové rodiny Boží, od té jednoty, za kterou se modlil Ježíš u Jana v 17. kapitole?

2. ÚKOL — DNE 12. LEDNA 1963

Rodina

Zlatý verš: 2. Mojž. 20, 12.

Úvahy pro toto čtvrtletí mají vedoucí myšlenku: Křesťan a jeho bližní. Náš správný poměr k bližnímu závisí na našem vzájemném chování v rodině. V křesťanských rodinách by měla být taková jednota, jaká panuje v nebi. Tam je jednota dokonalá. Jednota v rodině je potřebná nejen kvůli příkladu ostatním, ale slouží také k rozvoji vzorného charakteru všech jejích členů, zvláště dětí. Není dobře možné sloužit mimo rodinu širokému okolí dary, které jsme nerozvíjeli v rodině. Bůh si přeje, aby pozemské rodiny byly obrazem rodiny nebeské. Křesťanské domovy, které byly založeny a jsou vedeny v souladu s Božím Slovem, slouží nejúčinněji tvoření křesťanského charakteru.

VZTAH MEZI MANŽELY

1. Z jakého důvodu dal Bůh Adamovi družku života, odpovídající jeho tužbám a potřebám? 1. Mojž. 2, 18—20.

Mezi všemi stvořenými bytostmi, které učinil Bůh na zemi, nebyla jediná rovna člověku. Člověk nebyl stvořen k tomu, aby žil osamocen. I uprostřed nádherného stvořitelského díla bylo možné dokonalé štěstí a plnění úkolů jen ve společnosti s rovnoprávným druhem.

2. Jak se Bůh postaral Adamovi o stejnorodou pomocnici? 1. Mojž. 2, 21—23.

Bůh sám dal Adamovi družku, která odpovídala jeho tužbám a mohla s ním být sjednocena v lásce a v plnění úkolů. Eva byla stvořena z žebra, které bylo vzato z boku Adamova. Tím se naznačuje, že žena neměla být Adamem považována za méněcennější, ani ji neměl ovládat. Jako rovnocenná mu měla státí po boku, on ji pak měl milovati a chránit. Jakožto část muže, kost z jeho kostí a tělo z jeho těla, měla být jeho druhým „já“. Zde vidíme, jaké úzké spojení a jaká něžná přichylnost by měla být mezi mužem a ženou.

3. Jak se má chovati manžel vůči své manželce? Efez. 5, 25—31.

Vlastní-li manžel dobrý charakter, čistotu srdce a vznešené, smýšlení, které by mělo být u každého křesťana pak se to projeví také v jeho manželství. Bude dbát na to, aby jeho žena byla zdravá a radostná. Bude se také snažit pomáhat jí a vytvářet v domově ovzduší pokoje a radosti. Vztah Krista k církvi postavil Pavel efezskému sboru jako vzor. Muž se bude vždy snažit duchovně pečovat o svou manželku a děti. Kež by měl každý manžel lásku Kristovu za pohnutku svého jednání především v domově!

4. Jaké napomenutí je dáno manželkám? 1. Petr. 3, 1—4.

Postavení křesťanské ženy v rodině je určováno bázní Boží. Ona je stejně jako muž vykoupěna krví Kristovou a je jeho vlastnictvím. Dá-li se vést Duchem Božím, bude příkladem jak v řeči, tak v jednání. Bude také ochotna všemi silami sloužit rodině. Přesto však není otrokyní ani služebnou, nýbrž milovanou a váženou družkou svého manžela. Je-li i manžel dítkem Božím, pak nebude chtít nad svou ženou vládnout, ale bude spolu s ní pěstovat v domově lásku. Domov je totiž nebem na zemi, přebývá-li v něm Duch Páně.

5. Co praví Písmo svaté o ceně dobré manželky?
Přisl. 12, 4; 31, 10—12.

6. Jak by se měl chovat otec vůči svým dětem?
5. Mojž. 6, 6. 7; Přisl. 13, 24; 22, 6; Efez. 6, 4.

Manžel a otec je hlavou rodinného společenství. Manželku očekává od něho přichylnost, lásku a pomoc ve výchově dětí. Oba se společně přičinují o zdárný vývin svých dětí. Jejich jednání musí být určováno bázní a láskou Boží. Postaví-li se věřící rodiče pod autoritu slova Božího, budou ukazovat svým dětem správnou cestu.

7. Jak se má matka chovat ke svým dětem? Tit. 2, 4b; Iz. 66, 13.

Děti pokládají věřící matku za svatý odkaz od Boha. Děti nesmějí být hýčkány, rozmazlovány ani zbožňovány. Jejím úlohou je učit děti bázni Boží a vychovávat je k čistému a vznešenému životu. Děti jsou Božím vlastnictvím. Bůh je miluje a vyzývá matky, aby s ním spolupůsobily ve výchově. Přeje si, aby se děti naučily milovat Boží cesty a aby se svými věřícími rodiči dosáhli nebeského cíle.

8. Jak krásně líčí Písmo svaté dobrou manželku, matku a sousedku? Přisl. 31, 13—31.

ODPOVĚDNOST DĚTÍ K RODIČŮM

9. Jak zní páté přikázání? 2. Mojž. 20, 12.
10. Co praví Bůh všem, kteří přestupují toto přikázání? 2. Mojž. 21, 15. 17.

Rodiče mají právo na takovou lásku a úctu svých dětí, jaké nepřísluší žádné jiné osobě. Bůh, který vložil na rodiče odpovědnost za děti, nařídil, aby rodiče stáli v prvních letech života svých dětí na místě Božím. Kdo zavrhuje oprávněnou autoritu svých rodičů, zamítá autoritu Boží. Přikázání nepožaduje pouze, aby děti prokazovaly svým rodičům úctu a poslušnost, ale mají jim také dokazovat lásku, ulehčovat jim jejich starosti, hájit jejich čest a v jejich stáří je podporovat a potěšovat.

11. K čemu jsou děti ještě vybízeny? Efez. 6, 1.

Děti mají uznávat autoritu rodičů. Autorita však musí být udržována zásadností a dobrým příkladem; jinak má malou cenu a je snadno vystavena posměchu. Přijde-li na místo pevné a láskyplné kázně zženštilá něžnost a nevhodná ohleduplnost, pak svým dětem škodíme. V každé křesťanské rodině je nutně třeba pevnosti a rozhodnosti, má-li se dosáhnout dobra.

12. Jaké důsledky má život podle Božích pokynů? Žalm 128.

13. Jakého cíle můžeme dosáhnout podle výpovědi Ježíšovy? Jan 17, 20. 21.

DOSAŽENÍ VYSOKÉHO BOŽÍHO CÍLE

Bůh si přeje, aby křesťanská rodina byla obrazem nebeské rodiny. Kéž by na to rodiče i děti denně mysleli a chovali se k sobě vzájemně jako členové rodiny

Boží. Pak jejich život dokáže, jak požehnaný může být vliv rodiny, když je v ní milován Bůh a jsou ostříhána Boží přikázání.

K přemýšlení: Co mohu učinit, aby se vztah Krista k církvi lépe zrcadlil v mé rodině? Působí můj domov dobrým vlivem na sousedy?

3. ÚLOHA — 19. JANUÁRA 1963

Cirkev

Základný verš: Ján 17, 21.

Ako je v nebi jednota, tak by mali byť podľa Božej vôle aj v cirkvi všetci jedno. Dom rozdvojený neobstojí. Jednomyseľnosť cirkvi je presvedčujúcim dôkazom, že Pán Ježiš prišiel na svet ako Spasiteľ. Preto satan neúnavne pracuje, aby toto jednomyseľné spoločenstvo zmaril. Nejednota a spory medzi kresťanmi znižujú vážnosť cirkvi i Boha.

CIRKEV — BOŽIE ZRIADENIE

1. K čomu je v Písme cirkev prirovnaná? 1. Kor. 12, 12—14. 27, 28.
2. Pod akým menom poznáme ešte cirkev? Ef. 3, 15.
3. Aký úmysel sledoval Boh založením cirkvi? Ef. 1, 10; 4, 16.

ZODPOVEDNOSŤ ČLENOV CIRKVI

4. Do akej miery členovia cirkvi na sebe závisia? 1. Kor. 12, 21—25.

Písmo nás prirovnáva k údom tela, ktoré sú jedno v Kristu. Telo má rôzne údy. Žiadny z údov nemôže plniť tú istú úlohu, akú koná úd druhý. A preto sú potrebné všetky údy, lebo spolupôsobia k blahu tela. Každý úd musí spĺňať určenú úlohu; musíme si ich teda vážiť rovnako. Ich harmonická súčinnosť je predpokladom životnej radosti a tvorčej sily.

5. K čomu napomína apoštol členov cirkvi? 1. Kor. 12, 25. 26; Gal. 6, 1. 2.

Boh zjednotil veriacich v jednu cirkev, aby jeden druhého posilňoval v dobrých a poctivých snahách. Pozemská cirkev by mohla byť obrazom nebeskej cirkvi, keby jej členovia verili a zmýšľali jednotne.

JEDNO V KRISTU

6. Ako zdôrazňuje Pavel jednotu Kristovej cirkvi? Ef. 4, 4.

7. Aký cieľ sleduje Kristus so všetkými, čo nle sú ešte v cirkvi? Ján 10, 16.

8. Kdo je základom jednoty cirkvi? Gal. 3, 28.

Pre veriacich je Kristus bezpečným základom. Na tomto živom kameni môžu stavať všetci. Kristus ako základný kameň viery je dosť pevný a silný, aby uniesol tiaž celého sveta.

9. V čom vidí Ján zdroj tejto jednoty? 1. Ján 4, 7. 11. 16. 19—21.

Kto stojí v Kristovej službe, musí Ho milovať a byť Ním cele uchvátený. Potom bude jeho úsilie požehnané. Ak sme ešte nezakúsili vyslobodzujúcu lásku na sebe, nemôžeme ani iných privádzať k prameňu života. Ak sme však šťastní zo skúsenosti svojho vy-

kúpenia, potom sa táto Božia láska stane v našom srdci mocou, ktorá nás bude nútiť k práci pre Pána. Pocítíme potrebu modliť sa za priateľov a susedov. Vo svojich rozhovoroch a jednaní vynasnažíme sa vydať svedectvo o Kristovej sile tak, že budeme premáhať zlo.

10. Ako bude zmýšľať kresťan? Fil. 2, 5.

Zmena charakteru začína zmenou myšlienok. Slová „A dám vám nové srdce..." (Ez. 36, 26) znamenajú: „Chcem vám dať nové zmýšľanie.“

JEŽIŠOVA VEĽKŇAZSKÁ MODLITBA

11. Ktorá myšlienka v Ježišovej veľkňazskej modlitbe vyniká? Ján 17, 20—23a.

Boh si praje, aby medzi Jeho dieťkami vládla jednotomyseľnosť a bratská láska. Tesne pred svojím ukrižovaním sa Kristus modlil, aby Jeho učeníci boli jedno, ako je On jedno s Otcom, aby svet uveril, že Ho poslal Boh. Táto predivná modlitba má svoj veľký význam i v našej dobe, lebo Kristus tu hovorí: „Níelen za týchto prosím, ale aj za tých, ktorí pre ich slovo uveria vo mňa.“ Mali by sme usilovať dosiahnuť túto jednotu viery a lásky. V tom spočíva dôkaz nášho učeníctva. Ježiš povedal: „Po tom poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď sa budete milovať v spoločnosti“. Apoštol Peter napomína cirkev: „Konečne: všetci buďte jednotomyseľní, súcitní, milovníci bratrstva, milosrdní, pokorní. Neodplácajte sa zlým za zlé, ani zlorečením za zlorečenie, ale naopak: žehnajte, lebo na to ste povolaní, aby ste zdedili požehnanie.“ 1. Pet. 3, 8. 9.

12. Dôkazom čoho bude jednotomyseľnosť kresťanov? Ján 17, 23b.

Kristus uvádza svojích učeníkov do živého spoločenstva so sebou a s Otcom. Pôsobením Svätého Ducha zdokonaľuje sa človek v Kristu Ježiši. Toto pevné spojenie s Kristom je základom vzájomnej jednoty kresťanov. Táto jednota je pre svet najpresvedčivejším dôkazom o moci a pôsobení Krista.

K premýšľaniu: Prečo sa snaží satan vyvolať v cirkvi nejednotu? Aký vplyv má jednomyseľnosť cirkvi?

4. ÚKOL — DNE 26. LEDNA 1963

Poměr členů sboru ke sborovým pomocníkům

Zlatý verš: Kol. 3, 15.

V tomto úkolu budeme uvažovat o poměru členů sboru ke sborovým pomocníkům a o tom, jak na tomto poměru závisí harmonické společenství věřících. Po křtu bereme na sebe určité povinnosti sborové a dostáváme se do zvláštního poměru vůči bratřím a sestrám. Naše chování a způsob, jakým budeme plnit své povinnosti, bude určovat náš společný život. Dobré chování každého jednotlivého člena posílí i vliv sboru navenek. Pomysleme na modlitbu Ježíšovu krátce před ukřižováním, o níž čteme u Jana v 17. kapitole. Z jeho slov poznáváme, jak velice Ježíšovi záleželo na jednotě věřících.

JAK SE STÁVÁME ČLENY SBORU

1. Kdy se stávají lidé údy těla Kristova? 1. Kor. 12, 13.

„V jedno tělo pokřtěni.“ Křest, o němž se zde mluví, je nepochybně křest vodou, který přijímá každé znovuzrozené dítě Boží. (Jan 3, 5. 6. 8.) Působením Ducha svatého stávají se lidé údy těla Kristova.

Kristus ustanovil křest jako znamení vstupu do svého duchovního království. Učinil jej pevnou podmínkou. Dříve než nalezne člověk ve sboru svůj domov, dříve než překročí práh duchovního království, má přijmout pečeť Božího jména: „Hospodin spravedlnost naše.“ (Jer. 23, 6.)

2. Co musí předcházet křest? Mar. 16, 16; Sk. 8, 12. 35—39.

3. Jakou víru potřebujeme? Jak. 2, 17—26.

Věřit znamená Bohu důvěřovat, mít ujištění, že on nás miluje a nejlépe ví, co je pro nás dobré. Takováto jistota nás vede k tomu, že místo vlastních cest volíme cestu Páně. Náš život, naše já, patří již jemu. Víra uznává Boží vlastnické právo na člověka, které je spjato s Božím požehnáním.

4. Ve jméno koho jsme byli pokřtěni? Mat. 28, 19.

Kdo je pokřtěn v trojí jméno Otce, Syna a Ducha svatého, prohlašuje veřejně na začátku svého křesťanského života, že opustil svou dosavadní cestu a stal se členem nebeské rodiny, dítětem Božím. Křest spojuje věřící v jednu velkou rodinu s nebeským Otcem. Jsme-li v upřímnosti srdce členy této rodiny, pak bude mezi námi také vládnout duch jednoty, jak tomu má být v každé dobré rodině.

OCHOTA NECHAT SE VĚSTI

5. Jak se mají chovat členové sboru k vedoucím sboru a ke sborovým pomocníkům? 1. Tes. 5, 12. 13.

Úřady, které Bůh nařídil pro rozvoj díla, by měli všichni členové vděčně uznávat a měli by si jich vážit. Kdo je podceňuje, protíví se Božímu pořádku.

Máme stejnou víru, jsme členy jedné rodiny, dít-kami téhož nebeského Otce a máme stejnou blaho-slavenou naději na nesmrtelnost. Jak pevné a vroucí mělo by být pouto, které nás všechny víže!

6. Pro koho se doprošoval Pavel modliteb věřících v Tessalonice? 1. Tes. 5, 25; 2. Tes. 3, 1.

„Modlete se za nás!“ Pavel se modlil ustavičně za své obrácené bratry a sestry. (1. Tes. 1, 2. 3; 5, 23.) Nyní prosí, aby se věřící modlili i za něj a za jeho spolupracovníky. (Porovnej s Řím. 15, 30.) Prosba Pavlova vychází z přání, aby mohl svobodně zvěstovat evangelium, k čemuž je přece povolán. (2. Tess. 3, 1.) Kazatel a členové sboru potřebují vzájemnou přímluvnou modlitbu. Zároveň by měli prosit za zvěstování Kristova poselství ve světě.

7. Co přineslo útěchu a radost apoštolu Pavlovi, duchovnímu otcí věřících v Korintu? 2. Kor. 7, 6. 7. 13.

POTŘEBA DOBRÉHO VEDENÍ SBORU

8. Jakým způsobem pečoval Pavel o správné vedení ve sborech, které zakládal? Sk. 14, 2; 21—23.

9. Jaký pokyn dal Pavel Titovi o vedení sboru? Tít. 1, 5.

10. V čem záležela část úlohy starších? Tít. 1, 9.

Pořádek udržovaný v prvokřesťanské církvi umožňoval vésti zdravý sborový život. Skupiny věřících, ačkoliv byly rozptýleny po velkých oblastech, byly všechny jako údy jednoho těla. Působily jednotně a jednomyslně. Když výjimečně vznikly v některém

místním sboru, jako později v Antiochii a jinde, nějaké spory a věřící se nemohli vzájemně sjednotit, byly tyto záležitosti předány všeobecnému shromáždění věřících. Toto se skládalo ze zástupců různých místních sborů. Zodpovědné vedení tohoto shromáždění bylo v rukou apoštolů a starších. Tak se zamezovalo různicím ve sborech.

11. Jaký příklad máme v Písmu o ustanovení a zplnomocnění vedoucích církve? 4. Mojž. 11, 16. 17.

ÚCTA K VEDOUCÍM SBORŮ

12. Kdo určil úřady pro různé služby ve sboru? 1. Kor. 12, 28.

13. Jak se máme chovat vůči starším? 1. Tím. 5, 17.

14. Co máme uznávat u vedoucích sborů? Žid. 13, 7.

K přemýšlení: Když přijdeš do pokušení kritizovat nějakého vedoucího sboru, uvážíš také někdy, jak bys ty jednal v podobných těžkostech a okolnostech? I my podléháme chybnému rozsuzování. Přiznáváš také toto chybné posuzování? Z jakého důvodu máme tak často za zlé tu oprávněnou kritiku vedoucích bratří?

5. ÚKOL — DNE 2. ÚNORA 1963

Poměr sborových pomocníků k členům sboru

Zlatý verš: Mat. 20, 25. 26.

Má-li církev, jakožto tělo Kristovo správně působit, pak je nutné, aby její vedoucí i ostatní služebníci

plnili své úkoly ve shodě s Božím slovem. Členové sboru i vedoucí sboru mají usilovat o vzájemnou úctu a vážit si práce druhého. Jen tak může sbor získat vliv. Kéž by si každý vedoucí sboru a každý sborový pomocník při studiu tohoto úkolu znovu uvědomil svou odpovědnost, aby byl tím, co Bůh od něho očekává. Pak získá také plnou důvěru a spolupráci bratří a sester.

VOLBA SBOROVÝCH POMOCNÍKŮ

1. Jak bylo zvoleno dvanáct apoštolů? Luk. 6, 13.
2. Jakým způsobem byli zvoleni první diakoni? Sk. 6, 1—6.

Zde máme důkaz, že diakoni byli v souladu s potřebami církve zvoleni věřícími a od apoštolů vysvěceni. Z toho můžeme usuzovat, že starší byli voleni tímto způsobem.

JAK Ů MÁ BÝT SBOROVŮ POMOCNÍK?

3. Co se požaduje od starších vzhledem k jejich charakteru a celkovému životu? 1. Tim. 3, 1—7; Tit. 1, 6—9.

Starší musí mít dobrou pověst a musí požívat úcty a důvěry těch, kteří nepatří ke sboru. Křesťanství dojde jen malého ohlasu, jestliže jeho vedoucí mužové mají ještě daleko k bezúhonnosti a poctivosti. A stane-li se, že členové mají oprávněný důvod ke kritice svých vedoucích, pak takový stav při vedoucích je sboru vždy ke škodě.

4. Jakou úlohu má biskup neboli starší? Tit. 1, 9; 1. Petr. 5, 2.
5. Co se očekává od správného diakona? 1. Tim. 3, 8—10.

NEBESKÝ VZOR VEDOUCÍCH SBORU

6. Jakou zásadu podává Ježíš pro vedení sboru? Mat. 20, 25—27.

Způsobilstvo pro úřad ve sboru vyplývá ze stavu víry a charakterových schopností člena. Přízeň nebo nahodilá volba nejsou dobrými předpoklady pro duchovní úřad.

7. Jaký příklad nám dal Ježíš? Mat. 20, 28; Fil. 2, 5—8.

8. Jak vyzvedl Ježíš zvláště zásadu služebnosti svým učedníkům? Mat. 18, 1—4.

Bůh žádá od nás pokorného ducha, nezištné oddání se úřadu a vroucí lásku ke sboru, abychom v kruhu bratří a sester mohli nésti svěřenou odpovědnost. Bůh vyvoluje takové služebníky, kteří jsou pokorní před Bohem, jako byl Jan Křtitel. Učedník, který je nejbližší dětskému smýšlení, je nejužitečnější.

9. Co bylo příčinou vyvržení Lucifera z nebe? Iz. 14, 12. 13.

Lucifer toužil po Boží moci, nikoliv po Božím charakteru. Přál si zaujmout nejvyšší postavení. Všichni, kteří se nechají ve sboru vésti takovýmto duchem, budou činit totéž. Pak není možno vyhnouti se nejednotě, sporům a odcizení.

ODPOVĚDNOST VEDOUCÍCH BRATŘÍ

10. Co se stane, když vedoucí bratři v církvi nejsou duchovně usměrnění? Mat. 15, 14.
11. Jakou odpovědnost vložil Ezdráš na zvolené vedoucí, když jim svěřil pokladnici Páně? Ezdr. 8, 24—29.

Péče, s jakou se Ezdráš staral o bezpečí a přepravu pokladnice Páně, měla by nás vést k vážnému přemýšlení. Byli zvoleni jen takoví mužové, jejichž spolehlivost byla vyzkoušena. Ti byli také přesně poučeni o odpovědnosti, která na nich spočívala.

12. Jakou péči vynakládal Pavel při peněžních záležitostech sboru? 1. Kor. 16, 3. 4.

13. Co kladli na srdce vedoucím bratřím apoštolé Pavel a Petr? Sk. 20, 28; 1. Petr. 5, 2.

Být kazatelem neznamená jen kázat, ale ve vážné osobní práci pečovat o členy sboru a hledající duše. Sbor se neskládá z dokonalých lidí. Proto se členové scházejí, aby se učili, jak je třeba vést bohumilý život a jak konat dílo Boží. Jejich cílem je — s pomocí Boží skrze milost Pána Ježíše — být v budoucím životě korunován slávou a nesmrtelností. Duchovní vedoucí sboru měli by proto nalézt prostředky a způsoby, jimiž by každému členu sboru byla dána příležitost účastnit se díla Božího.

K přemýšlení: Co je potřebné k úspěšné činnosti sboru? Plním svou povinnost jako služebník sboru nebo mi záleží více na ctižádosti? Jakým způsobem mohou služebníci sboru přispět k tomu, aby žili se svými sousedy v dobrém poměru?

6. ÚLOHA — 9. FEBRUÁRA 1963

Pomer členov cirkvi k vrchnosti

Základný verš: Mat. 22, 21.

Písmo vyzýva kresťana, aby mal vždy dobrý pomer k vrchnosti a preukazoval jej tiež patričnú úctu. Našou povinnosťou je vydávať jej svedectvo, ako to

o sebe povedal Pavel, že je dlžníkom všetkých. Musíme si byť vždy vedomí toho, že skutky hovoria mocnejšie než slová.

AUTORITA BOŽIA

1. Kto udeľuje moc aj vrchnosti? Rím 13, 1.

Veriaci uznáva ľudskú vládu za Božie zriadenie.

2. Čo hovorí Písmo o našej povinnosti voči Bohu a ľuďom? Skt. 4, 19; 5. 29.

Kristus učil, že ako pokojamilovní občania máme poslúchať zákony zeme a máme sa vždy snažiť spĺňať svoje povinnosti voči Bohu i ľuďom.

3. Prečo sa nemusia kresťania báť vrchnosti, ktorá spravodlivo vládne? Rím 13, 3—6.

Nikto sa nemusí báť vrchnosti, iba ak koná nejaké zlo, lebo vrchnosť sa stará o blaho svojich občanov. Je teda prednosťou každého kresťana v každej dobe usilovať o dobro.

VZŤAH VRCHNOSTI K BOHU

4. Čo hovorí Kristus o našej povinnosti voči vrchnosti? Mat. 22, 15—21.

Keď počuli farizeji Kristovu odpoveď „zadivili sa, opustili Ho a odišli“. On poznal ich pokrytectvo a káral ich. Zároveň tu podal zásadu, ktorá vymedzuje povinnosti človeka k štátu i Bohu. Tým zodpovedal dôležitú otázku. Od tej doby sa držali Jeho učeníci tejto správnej zásady.

5. Ako odmeňuje Boh vernosť a poslušnosť svojích dletok? Dan 3, 8—28; 6, 6—23; Skt. 12, 4—19.
6. Ako poukázal Ježiš na vzťah medzi povinnosťami voči Bohu a blížnym? Mat. 22, 35—40.

Skutočnosť, že Desatero bolo napísané na dvoch kamenných doskách, ukazuje na naše povinnosti voči Bohu a blížnym. (Mat. 22, 34—40.) To, čo dlhujeme Bohu je nerozlučne spojené s tým, čo dlhujeme blížnym, lebo za zanedbaním povinností voči ľuďom bezprostredne nasleduje zanedbanie povinností voči Bohu. Ježiš zdôrazňuje: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratrov, mne ste urobili.“ (Mat. 25, 40b.)

KREŠŤANOVA POVINNOSŤ

7. Čo má robiť kresťan na tomto svete? Žid. 11, 13.
8. Kde ešte majú kresťania občianske právo? Ef. 2, 19; Fil. 3, 20.

Grécke slovo pre „obcovanie“ u Fil. 3, 20 znie, „políteuma“, čo vlastne znamená „občianske právo“. Pavel zdôrazňuje skutočnosť, že kresťan má už teraz občianske právo v nebesiach, i keď musí ešte žiť na zemi. Veriaci by si vždy mal uvedomovať túto skutočnosť. Láska k našej pozemskej vlasti nás núti žiť tak, aby jej meno bolo v úcte. Ak máme nebeskú vlasť stále pred očami, potom nám to pomáha, aby sme sa už tu na zemi cvičili v čistote, pokore, dobrote a láske, čo všetko očakávame v živote budúcom.

9. Akú zodpovednosť má kresťan za druhých? Gal. 6, 9. 10.

Svet okolo nás má právo vidieť, či svojím životom a chovaním ctíme Krista. Skutky lásky k blížnym budú hovoriť za Božiu cirkev všade tam, kde sa zves-

tuje evanjelium. Ak veriaci využijú každú príležitosť, ktorá sa im naskytne a budú deň čo deň preukazovať okolo seba skromnú službu lásky, potom i susedom bude zjavný Kristus. Evanjellum sa im bude javiť ako živá sila. Tento spôsob kázania je účinnejší než prázdne krásne slová.

10. Akú radu dáva Peter všetkým kresťanom? 1. Pet. 2, 13—15.

11. Uveď príklady z Písma, kde i štátnici sa riadili Slovom Božím! Pozri knihu Jonáša a Daniel 4!

K premýšľaniu: Ktoré príklady uvádza Písmo o vplyvných mužoch, čo boli získaní pre pravdu? Čo urobíme, aby sme všetkým ľuďom priblížili posolstvo o Spasiteľovi, ktorý príde?

7. ÚKOL — DNE 16. ÚNORA 1963

Naši přátelé a naše zotavení

Zlatý verš: Přisl. 18, 24.

Člověk pociťuje přirozenou potřebu vyhledávat společenství. Každý více méně vyhledává kruh přátel, kde si může vyměňovat zkušenosti a přijímat rady. Přátelé se vždy budou ovlivňovat k dobru nebo ke zlu. Proto je nutné vědět, s kým udržujeme přátelství.

NAŠI PŘÁTELÉ

1. Jakou zásadou by se měl řídit křesťan, když uzavírá přátelství? Jak. 4, 4; Přisl. 22, 24—25.

Můj styk s lidmi ve velké míře spolurozhoduje o mé užitečnosti pro tento svět i o mém budoucím životě.

2. Jaké následky může mít někdy styk s druhými? Přísl. 13, 20; 1. Kor. 15, 33.

Pouto pravého přátelství ovlivňuje naše myšlenky, ducha, naše city a přináší ovoce. Zde platí přísloví: „Pověz mi, s kým chodíš, a já ti řeknu, kdo jsi.“

3. V čem záleží tajemství přátelství? Přísl. 18, 24.

Potlačíme-li touhu po družnosti, budeme osamoceni a náš citový život ochladne. Láska se nemůže udržet tam, kde ji neprojevujeme. Tak je tomu i v rodinném kruhu. Pro nedostatek lásky a přívětivosti mezi rodiči a dětmi trpí všichni. Nezapomeňme, že věřícím je nejlepším přítelem Ježíš! Dovolte mu, aby zaujal ve vašem životě první místo.

4. Jak bychom měli postupovat při volbě trvalých přátelství? 2. Kor. 6, 14; Ámos 3, 5.

Při volbě přátel má největší význam jednota smýšlení. Jen tak může společná cesta posloužit k posílení. Budou-li oba přátelé státí ve víře, pak se také budou posilovat a vzájemně si sloužit jako ukazatelé k nebesům.

LÁSKA JE ZÁKLADEM PŘÁTELSTVÍ

5. Na čem bylo založeno Davidovo přátelství s Jonatou? 1. Sam. 18, 1. 4.

6. Čím se vyznačuje pravé přátelství? Přísl. 17, 17; Rut 1, 16—18.

Přítel se osvědčí v nouzi. Kdo byl v nebezpečí, zná už těžkosti cesty a může být proto k užitku těm, kteří jsou ve stejném nebezpečí. Podobně je tomu v duchovním životě. Jsou například lidé, kteří jsou sužováni pochybnostmi a jsou slabí ve víře. Připadá jim to těžké pochopit Boha v jeho předivných ces-

tách. Mají-li však zkušeného a ze srdce věřícího přítele, může jim být pomocníkem, který upevňuje jejich kolísající víru v Krista.

7. V čem záleží pravá láska? 1. Kor. 13, 4—8.

Při volbě životního druha měl bych si položit následující otázky: Jsem šťastný a veselý člověk, který přináší do života klady? Dovedu řešit sporné otázky bez prudkého vzrušení? Jsem ve svých citech vyrovnaný? Dovedu odpouštět? Jsem čistý po mravní stránce? Jsou mé peněžní záležitosti v pořádku? Jsem ochoten přijmout dobrou radu? Jsem pečlivý v maličkostech všedního dne? Nesu rád odpovědnost? Raduji se ze své práce? Mám rád děti? Jsem zbožný a mám tentýž náboženský názor jako můj budoucí druh života? Miluji jej se všemi jeho chybami? — Budeme-li takto myslet na štěstí a blaho druhého, budeme také sami šťastni.

JEŽÍŠŮV DRUŽNÝ ŽIVOT PŘÍKLADEM PRO NÁS

8. Za jakých okolností učinil Ježíš svůj první zážrak? Jan 2, 1—11.

Ježíš zahájil svůj veřejný učitelský úřad při příležitosti svatby, kde se přátelé a příbuzní společně těšili.

9. Které další události dovoluují nám nahlédnout do družného života Spasitelova? Luk. 19, 1—10; Mat. 9, 9—13.

10. V čím domě byl Ježíš často hostem? Luk. 10, 38 až 42; Jan 11, 1—6. 21. a 34—36.

Ježíš působil neúnavně. Pln milosrdenství a soucitu den po dni navštěvoval chudé a ztrápené, pozvedal

ty, kteří upadli do hříchu a potěšoval sklíčené. Právě ve sklonění se k těmto zvlášt opovrhovaným chudým a nepatrným lidem projevuje se velikost jeho spasitelné lásky. Zároveň se také stýkal s bohatými a vzdělanými farizeji, židovskými nejvyššími představiteli i s římským setníkem. Tím, že přijal jejich pozvání a účastnil se jejich slavností, seznamoval se s jejich starostmi a bolestmi. Pomáhal jim, a tak našel příležitost získat jejich srdce pro vyšší a nepomíjitelné radosti nebes.

RADOSTNĚ ZOTAVENÍ

11. Co radil Ježíš učedníkům, když byli unavení? Mar. 6, 31.
12. Nač máme vždy myslet při svých radostech? Kaz. 11, 9. 10; 12, 1.

Zotavení nás nesmí vést k tomu, abychom se honili za nesmyslnými zábavami, které škodí duši. Křesťan, jehož radost prýští z Ducha Kristova, má tak utvářet své zábavy, že nejen sám zakusí požehnání, ale povzbudí i druhé k odvaze a radosti.

K přemýšlení: Jakého druhu jsou tvoji přátelé? Můžeš s nimi mluvit o slově Božím, můžeš se s nimi modlit? Hledáš ve styku s nimi jen společenství nebo chceš také přispívat k jejich duchovnímu růstu? Ježíš byl družným, aby mohl zachránit lidi. Tážeš se vždy, zda můžeš do své společnosti pozvat Ježíše? Budeš-li jednat tak, jak jednal Kristus, pak budeš mít jistotu, že žiješ správně.

Kdo je můj bližní?

Zlatý verš: Žalm 15, 1. 3.

Při studiu tohoto úkolu chceme si zodpovědět otázku: „Jakou odpovědnost a povinnost mám ke svému bližnímu?“

PODOBENSTVÍ O MILOSRDNÉM SAMARITÁNU

1. Které tři třídy lidí z doby Kristovy jsou znázorněny v podobenství o milosrdném Samaritánu? Luk. 10, 30—34.

Podobenství má za základ skutečnou událost, která se přihodila za dnů Pána Ježíše.

2. Jaká pohnutka přiměla Samaritána, aby pomohl tomu, který byl přepaden od lotrů? Luk. 10, 33; Porovnej s Jan 4, 9b!

Samaritán se netázal, zda přepadený je Žid nebo pohan. Věděl dobře, že v opačném případě by Žid přešel kolem něho s opovržením. Přesto mu neváhal ihned pomoci. Nepřemýšlel také o tom, že sám je v nebezpečí. Stačilo mu toto: přede mnou leží člověk v nouzi a bolestech a potřebuje pomoci; proto mu pomohl. V tomto podobenství popisuje Spasitel svou vlastní bytost a své dílo. Opustil svou slávu a přinesl nám pomoc. Léčí naše rány, oděl nás rouchem své spravedlnosti, poskytl nám útočiště místo i vlast a postaral se o všechno potřebné. Zemřel, aby nás vykoupil. Ukazuje nám svůj vlastní příklad a napomíná nás: „To přikázání vám dávám, abyste se ve spolek milovali.“

ZÁKON LÁSKY A DOBROTY SRDCE

3. Jaké přikázání dal Bůh synům Izraelským o cizincích a potřebných mezi nimi? 5. Mojž. 10, 18 až 20; 3. Mojž. 19, 34.
4. Jakými slovy je zdůrazňováno přikázání lásky v Novém zákoně? Jan 15, 12, 13; Řím. 13, 10.
5. V čem záleží čistá a neposkvrněná bohoslužba? Jak. 1, 27.

V podobenství o milosrném Samaritánu ukazuje Kristus podstatu pravého náboženství, které nezáleží v člancích učení, ve vyznáních víry nebo v náboženských cvičeních, ale v konání skutků lásky, v úsilí o blaho bližního a v pravé dobrotě. Vedením Boží prozřetelnosti jsou ve sboru vdovy, sirotci a mnoho tělesně i duševně trpících osob. Dítka Boží mají při nich rozvíjet své skutky lásky i svůj charakter. Andělé Boží pozorují, jak jednáme s těmito lidmi, kteří potřebují naší náklonnosti a naší činné lásky.

6. Jak daleko sahá přikázání lásky a dobrota srdce? Gal. 6, 10; Mat. 5, 44—47.

Kristus dal dokonalý příklad sebeobětavé služby. Žil v ustavičném souladu s vůlí Boží a ukázal svým jednáním, jak má člověk plnit zákon Boží.

7. Jakými pohnutkami se mohou lidé nechat vésti v konání dobra? Mat. 6, 2—4.

Almužny, modlitby a posty máme podle Ježíšova příkladu konat kvůli dobru, nikoli však, abychom získali čest a budili pozornost druhých. Jen služba vykonaná v upřímnosti srdce bude odměněna v království Božím.

PRAKTICKÉ KŘESŤANSTVÍ

8. Co těší Boha více než posty? Iz. 58, 6. 7.
9. Jaké nádherné zaslíbení dává Bůh těm, kteří mu slouží pravým způsobem? Iz. 58, 8—11.
10. Jakou úlohu má křesťan v tomto světě? Mat. 5, 14—16.

Hlavní úlohou církve Boží je zvěstování evangelia o Kristu. Ezechiel píše o tom, jak Bůh žehná těmto snahám: „K tomu obdařím je i okolí pahrbku svého požehnaném a ssílati budu déšť časem svým; dešťové požehnání budou bývatí.“ (Ez. 34, 26.) Filip řekl Natanaelovi: „Pojď a viz!“ Zde nestačilo, aby Natanael pouze přijal svědectví, ale Filip jej povzbuzoval k tomu, aby se sám s Ježíšem seznámil. Ježíš již vstoupil na nebesa a dnes jsou jeho následovníci jeho nástupci mezi lidmi. Jedním z nejúspěšnějších způsobů, jak získat lidi pro Krista, je: představovat Krista v každodenním životě. Náš vliv na druhé nezáleží tolik na tom, co říkáme, ale na tom, čím jsme.

VLIV KŘESŤANA NA OKOLÍ

11. Jakým vlivem působí život a činy křesťanů na okolí? 1. Petra 2, 9. 12.
12. Komu činíme všechno dobro prokazované bližnímu? Mat. 25, 35—40.
13. V čem se projevuje ovoce křesťanovy víry? Kol. 1. 10; 2. Kor. 9, 8.

Příklad Samaritánky u studnice Jákobovy ukazuje, jak se projevuje ovoce Ducha. Tato žena symbolizuje působení praktické víry. Jakmile Samaritánka našla Spasitele, přivedla k němu i druhé. Dokázala, že je ve své misijní práci účinnější než učedníci Páně. Oni neviděli v Samaří žádné slibné pracovní

pole. Jejich myšlenky byly obráceny k velkému dílu, které se mělo konat až v budoucnu. Proto také neviděli příležitosti k práci, které byly v jejich bezprostřední blízkosti. Vlivem Samaritánky přišli k Spasiteli mnozí obyvatelé Samaří, aby o něm slyšeli. To proto, že přinesla svým krajanům bez odkladu přijaté světlo. Tak má být i každý učedník Ježíšův zvěstovatelem evangelia. Kdo pije z živé vody, sám se stává pramenem života. Příjemce se stává dárce. Milost Kristova v duši je jako pramen na poušti, který vyvěrá, aby mohl všechny občerstvit a vzbudit v nich touhu po vodě života.

K p ř e m ý š l e n í: Jakým způsobem mne učiní láska Kristova dobrým bližním? Jaké pohnutky mne vedou k činění dobrých skutků?

9. ÚLOHA — 2. MARCA 1963

Chod'te po celom svete

Základný verš: Mar. 16, 15.

Príkazom Ježiša Krista „Chod'te po celom svete!“ stali sme sa dlžníkmi všetkých ľudí a strážcami svojich bratov. Ako by sme im mohli zamlčať radostné posolstvo evanjelia? Ak Kristus prebýva vo mne, splním tiež v Jeho duchu a s radosťou Jeho príkaz.

P R A V Ā L Ā S K A K B L Í Ź N Y M

1. Akú povinnosť cítil apoštol Pavel ku všetkým ľuďom? 1. Kor. 9, 19—22.
2. Čo viedlo Pavla k neúnavnej práci pre iných? 1. Kor. 9, 23.

Apoštol chce povedať: „V tej láske, ktorá pre všetkých znamená všetko cvičím sa preto, aby som sám bol účastníkom toho spasenia, ktoré ponúkam iným kázaním evanjelia.“ Ak sa niekto skutočne obráti, túži vyrozprávať i svojim priateľom a susedom o tom prevzácnom svetle, ktoré žiari z Božieho Slova. Vo svojom nesebeckom úsilí zachrániť iných, stáva sa veriaci kresťan živým listom, ktorý môžu všetci ľudia poznať a čítať. V každodennom živote dokazuje, že sa obrátil ku Kristu a stal sa Jeho spolupracovníkom.

3. Kam až má byť zvestované evanjelium? Mar. 16, 15.

V pravom zmysle sú všetci ľudia našimi blíznymi. Boh už dlho čaká na to, že duch služby ovládne celú cirkev a každý člen bude pracovať pre Neho podľa svojich schopností. Keby členovia Božej cirkvi konali im zverené evanjelizačné dielo, mohol by Pán Ježiš čoskoro prísť v moci a sláve.

OSOBNÁ ZODPOVEDNOSŤ KRESŤANA

4. V čom spočívala Ježišova úloha? Luk. 4, 18; Mar. 10, 45.

Božou vôľou je, aby cirkev vyžiarovala plnosť a hojnosť Božiu. Božie dobrodenie prijímame ustavične. Preto má cirkev za úlohu vyžiarovať Božiu lásku a prinášať ju svetu.

5. S kým sa staval Ježiš na roznakú úroveň? Mat. 25, 40.

6. Aké očakávanie naplňa srdce veriacich? 2. Pet. 3, 12.

Keby všetci, čo vyznávajú Jeho meno, prinášali tiež ovocie k Jeho cti, ako rýchle by bol celý svet

poslaty semenom evanjelia! Posledná veľká žeň by čoskoro dozrela a Kristus by prišiel zhromaždiť do stodoly vzácnu pšenicu.

AKO A KDE ZAČAŤ?

7. Kde mali učeníci podľa Ježišovho príkazu začať pracovať? Luk 24, 47.
8. Ako mali byť uschopnení pre svoju prácu? Skt. 1, 8.
9. Čím mali byť pre Krista? Skt. 1, 8; Luk. 24, 48.

Boh dal svojim dielkam príkaz, aby svedčili ľuďom o Jeho láske a milosti. Najúčinnnejšie je svedectvo našej vlastnej skúsenosti.

SLUŽBA ZMIERENIA

10. Ako líči apoštol Pavel duchovný stav ľudí bez Krista? Ef. 2, 12; Porovnaj s Iz. 1, 5. 6!
11. Ako zjavil Boh svoju lásku k hriešnym ľuďom? Ján 3, 16; Rím 5, 8.

Pranie priniesť ľuďom evanjelium sa zrodilo z Kristovho Ducha. Spasiteľ sveta je veľkým vzorom. Verní tomuto vzoru pracujú Jeho nasledovníci vážne a nezištne v diele záchrany duší.

12. Aký príkaz vyplýva z nášho zmierenia? 2. Kor. 5, 20.

MOŽNOSŤ NESPLNENIA PRÍKAZU

13. Čo sa stane, keď zanedbáme Ježišov príkaz? Mat. 25, 28—30. 45. 46; 8, 12.

Mnohí, čo vyznávajú, že sú kresťanmi, zabúdajú plniť Boží príkaz a neuvedomujú si, že to nie je

správne. Radi počúvajú zvesť evanjelia a pokladajú sa za dobrých kresťanov. Poznajú len seba, ako onen neverný služobník v podobenstve. Ako budú prekvapení, keď im Ježiš povie: „Nepoznám vás!“ Mýlia sa, ako kedysi Židia. Božie požehnania užívajú len pre seba, miesto aby ich použili k blahu iných. Iní sa vyhovárajú, že nie sú schopní k tejto práci. Učinil ich snáď Boh tak neschopných? Nie, iste nie! Neschopnosť je dôsledkom vlastnej nečinnosti. Slobodne sa rozhodli byť neschopnými. Stále zanedbávanie zverených darov však zoslabuje v nich pôsobenie Svätého Ducha. Ježiš hovorí: „Onoho neužitočného sluhu však vyhoďte do vonkajšej tmy;“ (Mat. 25, 30). Takáto je odpoveď na ich rozhodovanie pre večnosť.

14. Ako vysvetľuje apoštol Pavel Božiu spravodlivosť? Rím 11, 22—26.

V obraze olivy je znázornené Božie pôsobenie na zachádzanie so Židmi i pohanmi. Izrael sklamal; Boh však napriek tomu vstúpil pohanov a tak sa stali veriaci z Izraela i z pohanov spoločným duchovným stromom. Cez duchovného Izraela prevádza Boh svoje úmysly a dokončuje svoje dielo.

K premýšľaniu: Porovnaj cenu osobného svedectva s cenou teoretizovania o spasení.

10. ÚKOL — DNE 9. BŘEZNA 1963

Poměr křesťana k lidem jiné rasy

Zlatý verš: Sk. 17, 26.

Křesťan pěstuje ducha svornosti a jednoty v Kristu. Pavel zvěštoval na athénském pahorku, že Bůh

stvořil všechny lidi z jednoho člověka. On vyslovil zásadu, že v Kristu není rozdíl mezi Židy a jinými národy. Kristus přišel do světa, který byl proniknut rasovou nenávistí. On však neomezil své uzdravování nemocných jen na židovský národ, ale své dobrodění udílel všem. Většina rasových problémů vzniká z rasové pýchy. Dítka Boží jsou jedno v Kristu a tím i bratry všech lidí. Kdo je úzce spjat s Kristem, je prost všech předsudků. Věřící v Krista uznává skutečnost lásky Boží pro všechny lidi. Naše srdce musí být naplněna vírou, která působí skrze lásku. Samaritán je nám ve svém chování příkladem, který máme následovat.

SPOLEČNÝ PŮVOD VŠECH LIDÍ — STEJNÉ OBČANSKÉ PRÁVO V NEBESÍCH

1. Co nám říká Písmo o původu lidí? 1. Mojž. 1, 26. 27; Sk. 17, 26.

Zde je nám jasně ukázán původ lidského pokolení. Boží zpráva je tak jednoduchá, že nepřipouští žádné bludné závěry. Rodokmen naší lidské rodiny, jak nám jej podává Boží inspirace, nás vede zpět až k počátku: k Adamovi a k Bohu Stvořiteli.

2. Co činí víra v Krista ze všech lidí? Gal. 3, 26 až 29.

Staneme-li se křesťany, mizejí všechny národnostní a rasové rozdíly, protože v Kristu jsme všichni na stejné úrovni. Bůh nezná žádné společenské rozdíly. On nezná stavovské třídy jako my lidé, neboť před ním jsou si všichni lidé rovni.

3. Kde je naše pravá vlast? Ef. 2, 19; Fil. 3, 20.

JEŽÍŠOVA SLUŽBA CIZINCŮM

4. Jakým způsobem projevoval Ježíš účast s lidmi jiných národností? Jan 4, 5—30.

Přes vzájemné předsudky Židů a Samaritánů nenechal se Ježíš zdržet od služby i Samaritánům. Byly dvě cesty, jimiž bylo možno cestovat z Judstva do Galileje. Jedna vedla Samařím a druhá, dvakrát delší, Samaří obcházela. Přísní Židé chodili tou delší cestou, aby se vyhnuli styku se Samaritány. Ježíš však nastoupil cestu Samařím. Nenechal se od své služby zdržet rasovými přehradami. Přijal jejich pohostinství, spal pod jejich střechou, jedl s nimi u jejich stolu a učil je témuž evangeliu jako své krajany. Tím začal strhávat dělicí přehradu mezi Židy a jinými národy a zvěstovat celému světu poselství spásy.

5. Čemu nás učí Ježíšův postoj k římskému setníkovi? Luk. 7, 1—10.

Tento Říman považoval židovskou víru v Boha za něco vyššího než byl jeho kult bohů. On vnitřně přemohl přehradu národnostního předsudku a projevil úctu k pravé bohoslužbě. Vážil si národ židovský jako ctitele pravého Boha a svou přízeň jim několikrát prokázal.

6. Co mínil Ježíš svým výrokem: „Nejsem poslán než k ovcem zahynulým z domu Izraelského?“ Mat. 15, 21—28.

Zdá se, že tento Ježíšův výrok je v rozporu s jeho jednáním. Odmítnout pomoc pohance (jak vyplývá z Ježíšových slov), odpovídalo plně názoru jeho učedníků v oné době. Ježíš je však chtěl vysvobodit z jejich židovské uzavřenosti a poučit je, že mají pracovat také pro jiné, kteří nejsou z jejich národa. Řeč Ježíšova a odpověď této věřící ženy měla učed-

někům otevřít oči, aby poznali, jak veliká touha po Mesiáši žije také mezi pohany a jak sobecký a jednostranný je jejich názor, který omezuje spasení v Kristu jen na židovský národ. „Ó ženo, veliká jest víra tvá. Staniž se tobě, jakž chceš.“ Zatím co učedníci chápali tuto skutečnost jen pomalu, dovolil Pán, aby se pohanská žena podílela na darech milosti Izraele. Podobné jednání Pána Ježíše pozorujeme při Samaritánce u studnice Jákobovy a při římském setníku z Kafarnaum.

NESOUHLAS S PŘEDSUDKY V CÍRKVI DOBY APOŠTOLSKÉ

7. Jakých prostředků použil Bůh, aby osvobodil od předsudků Petra a jiné apoštoly? Sk. 10, 1—29; 11, 1—3; 11, 17—19.

Když se bratři v Judstvu dověděli, že Petr vešel do domu pohana a tam kázal shromážděným lidem evangelium, byli překvapeni a rozhořčeni. Obávali se, že takovýto postup, který se jim zdál být opovážlivým, odporuje jeho vlastnímu učení. Když se s Petrem opět setkali, vystoupili proti němu s přísným káráním: „K mužům neobřezaným všel jsi a jedl jsi s nimi.“

Petr vyprávěl svou zkušenost s viděním a hájil se, že byl v tom napomenut, aby již déle nečinil rozdíl mezi obřízkou a neobřízkou a aby nepovažoval pohany za nečisté.

Když to bratři uslyšeli, zmlkli, neboť byli přesvědčení o tom, že Petr svým jednáním splnil pouze Boží plán a že jejich předsudky a jejich odlučování odporuje duchu evangelia. Chválili Boha a řekli: „Tedy i pohanům Bůh pokání dal k životu.“

Tím způsobem byly bez jakéhokoliv sporu odstra-

něny staré předsudky a byl učiněn konec jejich staleté uzavřenosti. Zároveň byla připravena cesta kázání evangelia i mezi pohany.

8. Pro jaké chování byl Petr pokárán od apoštola Pavla? Gal. 2, 11—14.

Petr a „jiní Židé“ věděli, že se nechovali správně; zapřeli své přesvědčení, aby se vyhnuli nepřijetím s úzkoprsými křesťany ze židovstva. Skryli své přesvědčení před židovskými křesťany z Jeruzaléma a předstírali, že jsou s nimi téhož mínění. Byla-li Pavlova výtka o neupřímnosti oprávněna — a není důvodu, proč bychom o tom měli pochybovat — pak učinil Petr dobře, že mlčel, jak vysvítá z biblické zprávy.

9. Skrze koho konal Duch svatý zvěstování evangelia mezi pohany? Sk. 13, 1—3.

Sbor v Antiochii měl nejlepší předpoklady pro rozšíření křesťanství mimo rámec židovské církve. Barnabáš byl z Cypru, Lusus z Kyreny, Manahen z Palestiny a Saul byl rabín (učitel) z Tarzu v Cilicii.

Křesťanská církev tehdy vstoupila do nového důležitého úseku svých dějin. Zvěstování evangelia mezi pohany mělo nyní jít mocně vpřed. Apoštolé, určení k provedení tohoto díla, mohli být u přísně věřících Židů nařknuti z kacířství. Bůh viděl napřed těžkosti, s nimiž by se setkali jeho služebníci. Aby se dílo mohlo bez námitek rozvíjet, poučil sbor skrze zjevení, kdo má být veřejně oddělen pro kazatelský úřad. Jejich vysvěcení bylo tedy veřejným uznáním jejich božského povolání nésti pohanům spasitelné evangelium.

POSELSTVÍ EVANGELIA SE OBRACÍ KE VŠEM LIDEM

10. Z čeho vyplývá povinnost křesťana zvěstovat evangelium všem lidem? Mat. 28, 19. 20; 24, 14; Zjev. 14, 6—12.
11. Jakou měrou nás učí modlitba Otčenáš, že všichni lidé jsou bratři? Mat. 6, 9—10.

Jmenujeme-li Boha svým Otcem, uznáváme všechny jeho děti za své bratry.

12. Co nás spojí všechny v dokonalé svornosti? Kol. 3, 10—14.

Pavel označuje lásku za největší ctnost, neboť všechny ostatní ctnosti mají v ní svůj kořen. Bez hlavní pohnutky lásky nemohou se rozvíjet ani ostatní ctnosti. Pavel říká právem v 1. Kor. 13: „Největší z nich jestiž láska.“

K přemýšlení: Co může říci ten, kdo považuje lidi všech národností za své bratry? V čem jsme dlužníky všech lidí? Co mohu učinit, abych dával nájevo své křesťanské bratrství?

Rovnost věřících před Bohem

11. ÚKOL — DNE 16. BŘEZNA 1963

Zlatý verš: Gal. 3, 26.

Před Bohem jsme si všichni rovni, i když nemáme všichni stejné schopnosti. Nikdo nemá nárok na čest za dary, které mu Bůh propůjčil. Bůh rozděluje dary své vůle a očekává, že je podle jeho úmyslu použi-

jeme. Kdo má jen malý dar, ale použije jej v celém jeho rozsahu k oslavení Božímu, ten je před Bohem větší než někdo s velkými dary, kterých nepoužije a nerozvine v nesobecké službě. Bůh nás posuzuje podle toho, jak si ceníme darovaných schopností a jak je použijeme. Muž v podobenství o svěřených hřivnách nebyl zavržen proto, že obdržel jen jednu hřivnu, ale proto, že s tímto darem nepracoval.

VŠICHNI LIDÉ JSOU SI PŘED BOHEM ROVNI

1. Čím se proviňujeme, když jednáme stranicky vůči lidem? Jak. 2, 9. Bůh nezná žádné rozdíly, neboť před ním jsou si všichni lidé rovni.
2. Jakému falešnému posuzování často podléháme? Jak. 2, 1—4.
3. Jak bychom si měli vážit druhých? Fil. 2, 3.
4. Podle které zásady jsou propůjčovány dary a schopnosti? 1. Kor. 12, 4—6. 8—10; Řím. 12, 3 až 8.

Jeden může být dobrým řečníkem, jiný dobrým spisovatelem. Někdo může mít dar upřímné, vážné a vroucí modlitby, jiný dar zpěvu, opět jiný může vlastnit zvláštní moudrost, takže dovede jasně vykládat slovo Boží. Každý dar máme s pomocí Boží rozvíjet a použít ve službě Páně. Rozdílnost darů milosti vede k rozdílným služebnostem, ale „tentýž jest Bůh, kterýž působí všechno ve všech.“ (1. Kor. 12, 6)

5. Podle čeho měří velikost náš Spasitel? Mat. 20, 26.

ČÍM VĚTŠÍ DAR, TÍM VĚTŠÍ ODPOVĚDNOST

6. Co bylo každému poručeno? Mar. 13, 34.

Ti, kteří jsou nedbalí k rozvíjení svých schopností v církvi Boží a k nesení odpovědnosti, neobdrží Boží požehnání. Propůjčený dar od Boha jim bude odňat a bude dán ochotným pomocníkům, kteří rádi rozvíjejí své schopnosti. (Viz také Mat. 25, 28. 29.)

7. Z čeho musíme Bohu vydat počet? Mat. 25, 21. 26. 27.

8. Čím se řídí Bůh při rozdělení darů? Mat. 25, 15.

„Každému podle možnosti jeho.“ Bůh od nás očekává, že rozvineme propůjčené dary podle svých možností. To znamená, že budeme pracovat ze všech svých sil a schopností. Pak nám naši snahu bohatě požehná a naše dary ještě více rozhojní.

ROVNOST PŘED BOHEM NEZNAMENÁ STEJNÉ DARY

9. Komu vděčíme za všechny dary? 1. Paral. 29, 14.

10. Podle které zásady musíme ze všeho svého konání vydat počet? Luk. 12, 48.

Dobří a věrní služebníci rozmnožili své hřivny, rozvíjeli své propůjčené dary a použili je. Totéž očekává Bůh od nás. Zanedbáme-li to, proviníme se proti Bohu i lidem.

11. Jakým způsobem budou služebníci odměněni? Mat. 25, 21; Luk. 16, 10.

Někdo snad obdržel jen jeden dar, ale když se cvičí v této jedné schopnosti, pak v ní poroste. Bůh hod-

nóti službu podle toho, co kdo má, ne podle toho, co nemá. Plníme-li své každodenní povinnosti věrně a odevzdaně, pak budeme Mistrem pochváleni.

PŘÍČINY NARUŠENÍ SBOROVÉHO ŽIVOTA

12. Odkud přicházejí zlé věci ve sboru podle slov Jakuba? Jak. 4, 1. 2.

Apoštol zde mluví o zvláštním zlu ve sborovém životě, které je způsobováno neovládanými jazyky a osobními zájmy. Kořenem všeho rozdělení a zmatků ve sboru je sobectví.

13. V čem tkví příčina zklamání a neúspěchů? Gal. 5, 17.

14. Skrze koho můžeme vítězit vždy? Fil. 4, 13.

Lidé, kteří svou osobu nestavějí do popředí, ale kteří se dají vést Duchem, ti jsou ve sboru ku po-
žehnání.

K přemýšlení: Cítím snad nějaký nesoulad nebo nercevnost mezi svými spolubratřími? Z jakého důvodu? Využívám svých schopností plně a cele? Proč ne? Ztratil jsem nějakou schopnost proto, že ji nepoužívám?

12. ÚLOHA — 23. MARCA 1963

Kreštan v rôznych životných situáciách

Základný verš: Ján 17, 15.

Pavel nám dal príklad ako sa máme chovať v rôznych životných situáciách: „Všetkým bol som všetko,

aby som aspoň niektorých priviedol k spaseniu“ (1. Kor. 9, 22). Prispôsobenie sa, ktoré vyplýva z Jeho slov, má svoj základ v Ježišovej láske, ktorá chce všetkých ľudí spasiť. Aj my sa musíme usilovať o to, aby naše kázanie evanjelia nestratilo silu chovaním, ktoré neodpovedá kresťanskému vyznaniu.

K R E S Ť A N V O S V E T E

- 1. Ako sa máme zachovať podľa rady apoštola Pavla? 2. Kor. 6, 17.**

Kristovi nasledovníci majú žiť vo svete podľa zásad, ktoré dal Boh. Len tak môžu splniť svoju úlohu, aby boli „svetlom a soľou“. Aj Spasiteľ bol stále medzi ľuďmi, aby „hľadal a spasil, čo bolo zahynulo“. Kristus hovorí vo veľkňazskej modlitbe: „A ja sa pre nich posväcujem, aby aj oni boli posvätení v pravde“ (Ján 17, 19).

- 2. Podľa ktorej zásady máme posudzovať ľudí? Mat. 7, 20.**

- 3. Akú radu nám dáva Pavel? 2. Kor. 6, 14—18.**

Ako jasne je vyhranený rozdiel medzi Kristom a satanom, tak zreteľne máme poznať hranicu medzi dobrom a zlom. S celou rozhodnosťou sa musíme zriecť každého hriechu.

- 4. Aký cieľ by sme mali sledovať vo vzájomnom chovaní? 1. Tes. 5, 15.**

Tento text nám ukazuje našu zodpovednosť vo vzájomnom obecenstve. Ak musíme napomínať svojich bratov, potešovať zmalomyselnených alebo pomáhať slabým, potom to má byť v Kristovom duchu. Keď sa budeme vo svojom živote riadiť vždy podľa biblických smerníc, potom i svet okolo nás pozná správnosť kresťanských zásad.

DUCHOVNÁ OBNOVA

5. Čo hovorí Izaiáš o diele, ktoré je zverené dietkam Božím? Iz. 61, 4; 58, 12.

6. Ako máme postupovať v diele obnovy života? 1. Petr. 2, 12—15.

Najskôr musíme začať pri sebe. Kázanie prinesie len vtedy patričné ovocie, keď svoju reč potvrdíme vlastnými skutkami. Kdo je dobrým kresťanom v osobnom živote, bude taký aj voči priateľom a susedom. Vo verši 13. a 14. napomína Peter veriacich, aby boli poddaní vrchnosti a verne a svedomite plnili svoje občianske povinnosti. Naše spojenie s Bohom musí pôsobiť posväcujúcim vplyvom na všetkých, s ktorými príde do styku. Milí bratia a sestry, dovoľte, aby to bolo na vás vidieť, že vás Boh povolal zvestovať svätú pravdu. Kážte Slovo, buďte pilní, vážni a horliví vo všetkom svojom konaní!

7. Ako zdôraznil Ježiš duchovnú povahu svojho kráľovstva? Ján 18, 36.

Liek, ktorý Boh opatril pre šťastie a vykúpenie človeka, nie je ničím povrchným. Je to zriadenie kráľovstva Božieho v našom srdci. Zachraňujúca láska Božia musí preniknúť človeka a obnoviť jeho srdce.

8. Ako máme očakávať druhý príchod Pánov? Jak. 5, 7.

DBAJTE NA REČ A JEDNANIE

9. Čo patrí podľa apoštola Jakuba k pravému náboženstvu? Jak. 1, 26.

10. Ktorá vlastnosť je znakom kresťanskej dokonalosti? Jak. 3, 2.

11. Na čo dával Ježiš veľký pozor? Luk. 20, 26.

Kristov príklad nás učí verne a svedomite dávať každému, čo mu patrí. Bohu i svojim blízkym dávajme teda, čo im náleží, či ide o poslušnosť, úctu alebo akúkoľvek inú službu.

12. Čo má pri Božom súde rozhodujúci význam pre človeka? Mat. 12, 36. 37.

Zlé slová svedčia o zlom srdci. Keďže sa práve v slovách a myšlienkach najviac prehrešujeme, ako je dôležité, aby bol celý človek posvätený!

13. Na čo by mal kresťan stále myslieť? 1. Petr. 2, 9. 12.

K premýšľaniu: Ako sa má chovať kresťan vo svojom okolí? Stojím za svojimi slovami aj činmi, alebo sa robím ľhárom? Ako ovládam svoj jazyk a svoje myšlienky?

13. ÚKOL — DNE 30. BŘEZNA 1963

Čiňme dobre všem lidem!

Zlatý verš: 1. Tim. 6, 18. 19.

Je-li láska a dobrota Boží skrze Ducha svatého rozlita v našich srdcích, projeví se to také v našem chování. Budeme se chovat k příslušníkům své rodiny i sboru s láskou a vzájemnou úctou. Veškerá nejednota v církvi zmizí. Podobně budeme usilovat o správný poměr ke všem lidem. Právě křesťanství se projevuje v pravém chování. Jinými slovy: Svět by chtěl vidět, aby se v životě a působení křesťanů zrcadlilo chování Krísta vůči člověku.

PRAMEN DOBRÝCH SKUTKŮ

1. Kdo je zdrojem všeho dobra? Co způsobuje toto dobro? Jak. 1, 17; 3, 17.

Bůh je pro celý vesmír zdrojem života, světla a radosti. Jeho požehnání sestupuje na všechny tvory jako sluneční paprsky. Sídli-li tento božský život v srdci člověka, pak se to projevuje v poměru ke druhým.

2. Na čí pomoc jsme odkázáni ve veškerém jednání? Jan 15, 5.

Jednota člověka s Kristem vede k jednotě věřících navzájem. Buďme jedno v Kristu, tak jako je jedno Otec s Kristem. Křesťané jsou ratolesti na živém vinném kmeni. Ratolest nedostává potravu od druhé ratolesti. Náš život musí vycházet z vinného kmene. Jen skrze osobní společenství s Kristem, skrze neustálý styk s ním, můžeme přinášet ovoce Ducha svatého.

3. V jakém vztahu jsou dobrá slova a dobré srdce? Mat. 12, 34. 35.

PROŽITÉ KŘESŤANSTVÍ

4. Čím se vyznačuje pravé náboženství? Jak. 1, 27.

Kristus zkouší své následovníky tím, že je přivádí do styku s potřebnými, kteří čekají na jeho pomoc. Na své lásce a službě těmto lidem můžeme vyzkoušet pravost své lásky k Bohu. Zanedbáváme-li službu potřebným, pak se tím prohlašujeme sami za falešné učedníky, kteří jsou cizí Kristu a jeho lásce.

5. Co žádá Bůh od věřících? Mich. 6, 8.

Bůh by v nás chtěl rozvinout ušlechtilý charakter. Může to však učinit jen tehdy, necháme-li na sobě

působit jeho milost a milujeme-li jeho spravedlnost. Kdo nemá soucit s potřebnými, kdo je nepřívětivý a sobecký, nemůže zakusit požehnání charakterové proměny.

6. V čem záleží podle výpovědi proroka Izaiáše pravý půst? Iz. 58, 6. 7. 9b. 10.

7. Jak můžeme zakusit zvláštní Boží požehnání? Iz. 58, 8. 9a. 11.

Dobré skutky přinášejí dvojnásobné požehnání, protože slouží k dobru dárce i příjemci. Vědomí, že činíme správně, je jeden z nejlepších léků pro uzdravení vlastní duše. Vědomí, že jsme jiné učinili šťastnými, vlévá povznášející vliv a nový život do celé naší bytosti.

CO DOBRÉHO MÁM ČINIT ?

8. Co scházelo bohatému mládenci, který přišel k Ježíši? Mar. 10, 17—22.

Mladému muži scházela pravá láska k Bohu a k bližním. Tento stav musel časem vést k stále silnějšímu sobectví a k sebelásce a musel zatlačit všechny dobré vlastnosti.

9. Co velkého unikalo zákoníkům a farizeům přesto, že v maličkostech byli důslední? Mat. 23, 23.

Farizeové utlačovali lid neužitečnými omezeními. Tím vzali lidu radost, která plyne z plnění Božích příkazů. Došlo to tak daleko, že lidé byli všemi těmi výmysly tak obtíženi, že už to podstatné nedovedli ani rozeznat. Nejpodstatnější věc v zákoně, spravedlnost, láska a víra, to všechno se přehlíželo.

10. Jaký příklad dal Ježíš svým následovníkům ve svém životě i učení? Luk. 10, 36. 37; Sk. 10, 38.

Kristus žil, aby byl požehnáním pro druhé. Pohnutkou jeho činů byla láska. Láska okrášluje a zušlechťuje všechny činy. Své chování nemáme činit závislé na tom, jak se bližní chová vůči nám, ale čláme dobře z vnitřního přesvědčení.

11. Jak můžeme ve svých domovech projevit vůči hostům ducha Kristova? Řím. 12, 13; Žid. 13, 2.

Dnes se málo pěstuje křesťanské pohostinství. Tím se okrádáme o nejedno požehnání!

ODMĚNA

12. Co je důležité pro přijetí do království Božího? Mat. 25, 40—43. a v. 45.

13. Jaký vliv má úsilí člověka na jeho vlastní život, když chce žít k požehnání druhým? Ž. 126, 5. 6; 1. Tes. 2, 19. 20.

Snaha být druhým k požehnání přinese bohaté požehnání i pro nás. To byl také úmysl Boží, když nám dovolil, abychom měli účast na díle vykoupení. Stáváme-li se skrze jeho milost účastníky božské povahy, pak plynou proudy požehnání od nás na naše spolubližní. To je také důvod k velké naší radosti.

K přemýšlení: Mohu říci, že Kristus vládne v mém životě, když nevyzařuji jeho život? Přináší znovuzrozený život dobré skutky nebo nám dobré skutky pomáhají ke znovuzrozenému životu? Mohu nalézt před Bohem omluvu pro zanedbání skutků lásky?
